

Sentencja

1) — Nie ustanawiając wszelkich przepisów szczególnych niezbędnych w celu skutecznego wdrożenia systemu ścisłej ochrony przewidzianego na mocy art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory,

— utrzymując w mocy przepisy art. 23 ust. 7 lit. a)-c) ustawy o dzikiej faunie i forze (Wildlife Act) z 1976 r., zmieniony ustawą zmieniającą [Wildlife (Amendment) Act] z 2000 r., które pozostają w sprzeczności z art. 12 ust. 1 i art. 16 dyrektywy 92/43,

Irlandia nie zastosowała się do wspomnianych przepisów i uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 stycznia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sozialgericht Berlin — Niemcy) — Innovative Technology Center GmbH (ITC) przeciwko Bundesagentur für Arbeit

(Sprawa C-208/05) (¹)

(Swobodny przepływ pracowników — Swobodne świadczenie usług — Uregulowanie krajowe — Zapłata przez państwo członkowskie wynagrodzenia należnego prywatnej agencji pośrednictwa pracy z tytułu znalezienia zatrudnienia — Praca podlegająca obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu w tym państwie — Ograniczenie — Względy uzasadniające — Proporcjonalność)

(2007/C 42/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Sozialgericht Berlin

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Innovative Technology Center GmbH (ITC)

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sozialgericht Berlin — Wykładnia art. 18 WE, 39 WE, 49 WE, 50 WE i 87 WE oraz art. 3 i 7 rozporządzenia Rady EWG nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, str. 2) — Ustawodawstwo krajowe wprowadzające

subwencje dla prywatnych agencji pośrednictwa pracy w razie zawarcia przez osobę poszukującą pracy umowy o pracę powodującą objęcie jej ubezpieczeniem społecznym — Wyłączenie w przypadku zawarcia umowy o pracę z pracodawcą mającym siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego

Sentencja

1) Artykuły 39 WE, 49 WE i 50 WE stoją na przeszkodzie temu, by uregulowanie krajowe, takie jak § 421g ust. 1 zdanie drugie niemieckiego kodeksu socjalnego, przewidywało, że wypłata przez państwo członkowskie prywatnej agencji pośrednictwa wynagrodzenia należnego tej agencji od osoby poszukującej zatrudnienia z tytułu zatrudnienia tej ostatniej uzależnione było od spełnienia warunku, zgodnie z którym znalezione przez tego pośrednika zatrudnienie podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu na terytorium tego państwa.

2) Do sądu krajowego należy — w ramach maksymalnego zakresu uznania, jakie daje mu prawo krajowe — dokonanie wykładni oraz zastosowanie przepisu prawa krajowego zgodnie z wymogami prawa wspólnotowego, a w razie gdy taka wykładnia zgodna nie jest możliwa — w odniesieniu do postanowień traktatu WE, które nadają jednostkom prawa, na które mogą się one powołać przed sądami i które sądy krajowe mają obowiązek chronić — pominięcie stosowania każdego przepisu prawa krajowego, który byłby sprzeczny z takimi postanowieniami.

(¹) Dz.U. C 171 z 9.7.2005 r.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 stycznia 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Chambre civile — Francja) — José Perez Naranjo przeciwko Caisse régionale d'assurance maladie Nord-Picardie

(Sprawa C-265/05) (¹)

(Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 4 ust. 2a, art. 10a i 95b — Zasiłek uzupełniający z tytułu starości — Przepisy krajowe uzależniające przyznanie tego zasiłku od warunku miejsca zamieszkania — Specjalne świadczenia nieskładkowe — Wpisanie do załącznika IIa rozporządzenia nr 1408/71)

(2007/C 42/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation — Chambre civile

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: José Perez Naranjo

Strona pozwana: Caisse régionale d'assurance maladie Nord-Picardie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation — Chambre civile — Paryż — Wykładnia art. 4 ust. 2a, art. 10a, 19 ust. 1 i art. 95b rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1997, L 28), w brzmieniu zmienionym — Przepisy krajowe uzależniające przyznanie zasiłku z Krajowego Funduszu Bezpieczeństwa od spełnienia warunku miejsca zamieszkania — Pojęcie specjalnego świadczenia nieskładkowego — Wpisanie zasiłku do załącznika IIa rozporządzenia (EWG) nr 1408/71.

Sentencja

Świadczenie takie jak zasiłek uzupełniający, wymieniony w tytule „Francja” w załączniku IIa do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., stanowi świadczenie specjalne. Badanie sposobu finansowania zasiłku uzupełniającego na podstawie informacji zawartych w aktach sprawy przekazanych Trybunałowi wydaje się wskazywać na brak dającego się wystarczająco zidentyfikować związku pomiędzy ogólną składką na ubezpieczenie społeczne a spornym świadczeniem, co prowadzi do wniosku, że zasiłek uzupełniający posiada charakter nieskładkowy. Jednakże do sądu krajowego należy sprawdzenie dokładności informacji zawartych w pkt 48-52 niniejszego wyroku w celu ostatecznego rozstrzygnięcia czy sporne świadczenie posiada charakter składkowy czy nieskładkowy.

(¹) Dz.U. C 217 z 3.9.2005 r.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 stycznia 2007 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-269/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 1 rozporządzenia (EWG) nr 4055/86 — Transport morski — Oplata portowa stosowana w przypadku statków pasażerskich i towarowych — Oplata portowa stosowana w przypadku pojazdów transportowanych promami samochodowymi — Dyskryminacja)

(2007/C 42/10)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Zavvos i K. Simonsson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (Przedstawiciel: E. Skandalou, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między Państwami Członkowskimi a państwami trzecimi (Dz.U. L 378, str. 1) — Oplata portowa stosowana w przypadku statków pasażerskich i towarowych — Stosowanie mniejszej stawki w przypadku statków płynących między portami na terytorium krajowym — Oplata portowa stosowana w przypadku pojazdów transportowanych promami samochodowymi — Oplata nie obowiązująca w przypadku pojazdów transportowanych pomiędzy portami na terytorium krajowym

Sentencja

1) Utrzymując w mocy:

- opłatę portową stosowaną do statków pasażerskich (włącznie ze statkami wycieczkowymi) lub do statków towarowych, jeżeli wpłyną do przystani, przycumują, lub zakotwiczą w portach Pireus lub Saloniki, w niższej wysokości w przypadku transportu dokonywanego pomiędzy dwoma portami na terytorium krajowym niż w przypadku transportu międzynarodowego,
- opłatę portową na rzecz organizacji portowych w formie spółek akcyjnych, założonych na mocy ustawy nr 2932/2001 i na rzecz portów Pireus i Saloniki, pobieranej przy załadunku pojazdów na promy w rejsach międzynarodowych, podczas gdy opłaty te nie są pobierane w przypadku rejsów między portami greckimi,
- uprawnienie przyznane miastom, na terenie których znajdują się porty do pobierania opłat w przypadku pojazdów załadowanych na promy wypływające za granicę,

Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 4055/86 z dnia 22 grudnia 1986 r. stosującego zasadę swobody świadczenia usług do transportu morskiego między państwami członkowskimi i między państwami członkowskimi a państwami trzecimi.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 229 z 17.9.2005.